

Bibliaóra 2020. 11. 17.

Fohász: *Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyézik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké: **Ámen*** (Zs 73,25-26)

Ének: 37. zsoltár – *Ne bosszankodjál a gonosztevőkre...*

Imádság: Szerető mennyei Atyánk,

Megvalljuk, hogy sokféle indulat jön fel bennünk, amikor igazságtalanságot és gonoszságot látunk és tapasztalunk magunk körül. Bocsásd meg, hogy ezek az érzések olykor keserű ítéleteket mondatnak velünk, és ha nem őriznéd szívünket, még Veled is szembeállítanának. De köszönjük, hogy le tudsz csendesíteni, békességre vezetni, olyan reménységgel megajándékozni, amely többet lát a láthatónál. Segíts, hogy mostani élethelyzetünkben is így tapasztaljuk erődöt, védelmező szeretetedet.

Köszönjük, hogy valóságosan oltalmazol és megtartasz minket minden harc és kísértés között. Benned akkor is menedékünk van, amikor emberekben csalódunk és kiábrándulunk azokból, akiktől segítséget vártunk. Segíts, hogy a kudarcok, csalódások felnyissák a szemünket és megtanítsanak Hozzád fordulni. Kérjük, hadd legyen jelenléted megtapasztalása naponta valóság az életünkben. Add ezt nekünk elsősorban igéden keresztül. Most is halló fület, értő, befogadni kész szívet kérünk, hogy helyesen értsük üzenetedet. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. **Ámen**

Ószövetségi igeszakasz: Jób könyve 8. fejezet

1 Akkor megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta: **2** Meddig beszélsz ilyeneket, meddig lesz heves szél szádnak beszéde? **3** Meghamisítja-e Isten a jogot, elferdíti-e a Mindenható az igazságot? **4** Ha fiaid vétkeztek ellene, hibájukért fizetett meg nekik. **5** De ha te Istent keresed, és a Mindenhatóhoz könyörögsz, **6** ha tiszta vagy és becsületes, most újra rád tekint, és helyreállítja otthonodat igazságodért. **7** Bár először kicsiny voltál, végül igen nagyra leszel. **8** Kérdezd csak meg az előző nemzedéket, jegyezd meg, amit kikutattak az atyák! **9** Mi csak tegnap születtünk, és semmit sem tudunk, életünk csak árnyék a földön. **10** Majd ők tanítanak, és megmondják neked, tőlük származnak az értelmes szavak! **11** Megél-e a nád a mocsáron kívül? Felnőhet-e víz nélkül a sás? **12** Előbb frissen zöldell, vágáshoz is zsenge, majd máris elszárad, minden fűnél előbb. **13** Így járnak azok, akik elfeledkeznek Istenről, az elvetemültek reménysége elvész. **14** Szétfoszlik bizakodásuk, bizodalomuk olyan, mint a pókháló. **15** Ha házára támaszkodik, nem marad meg, belekapaszkodik, de nem tud megállni. **16** Virul ugyan a napfényben, indája túlnő a kerítésen, **17** gyökerei átbújnak a kőrákason, megkapaszkodnak a kőhalomban is, **18** de ha kiirtják helyéről, még az is megtagadja őt: Nem is láttalak! **19** Ennyi volt élete öröme, azután mások nőnek helyette a földből. **20** Nem veti meg Isten a feddhetlent, és nem támogatja a gonosztevőket. **21** Megtölti még szádat nevetéssel, és ajkaidat ujjongással. **22** Gyűllölőidet szégyen borítja el, és nem marad meg a bűnösök hajléka.

Kedves Testvéreim,

Amit olvastunk, Bildád első beszéde. A bibliafordítók ezt az összefoglaló címet adták neki: *A kegyes embert megáldja Isten*. Valóban ezt fejtegeti Bildád, és jó ezt így hallani, csak sajnos az adott körülmények között ez nem „*aranyalma ezüstitányéron*” (Péld 25,1), mert nem *helyén mondott ige*, sőt egyáltalán nem ige, hanem emberi bölcselkedés. Hiszen ilyen szokott lenni a logikus emberi gondolkodás: Isten a jót megáldja, a rosszat megbünteti – miért sújt engem, amikor nem vagyok rossz...? És ebből van az a következtetés is, hogy a rossz mögött valami bűnt és büntetést keresünk, a jó mögött meg valami érdemet. Figyeljük csak meg, mennyire így működik ez manapság is közöttünk.

Tehát, Bildád azt állítja, hogy a kegyes embert megáldja az Isten. De mit ért ő áldás alatt? Azt, amit mi is, amikor az áldást leginkább a jó anyagi előmenetelben, családi békességben, bőségben, egészségben, sikeres életben mérjük le. Vagyis, akit Isten áld, az mintegy burokban, védetten éli az életét. Tehát, ha nem így van, akkor ott baj van. A mi matematikánk szerint áldás = jólét, amiért mi is tehetünk valamit, és amit kieszközölhetünk Istennél, azzal, hogy tiszteljük Őt. Pedig áldásul lehet a nyomorúság is – ahogyan erről Ezékiás király vallott (Ézs 38,17). Bizony, az áldás Isten maga, a Vele való kapcsolat, az, hogy közösségben van velünk. Jób Istent azért az áldásért tiszteli, amibe belefér a baj is. Nem akarja Őt elveszíteni, ahogyan korábban is vall erről: *„Bárcsak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonálát! Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét.”* (6,9-10)

Vergődésének pont ez a félelme, hogy Istent meg ne tagadja, hiszen úgy érzi, már nincs ereje elviselni. Nem pedig az, hogy felmond Istennek, mert csalódott Benne... De ezt a vergődést, mint a legtöbb nehéz lelkiállapotot – csak az érti meg igazán, aki maga is átélte. Nem bizonyosodik be a barátok logikája Jób hűtlenségéről. Hiszen ő nemcsak addig szereti Istent, amíg jó dolga van. Ahogyan a sátán gondolkodásmódja sem igazolható, aki azzal kezdte a próbát: vajon ok nélkül féli-e Jób az Istent? Vajon nem azért, mert Isten annyi mindennel elhalmozta? Vagyis: mert kapott, azért tiszteli Őt. Ezzel szemben Jób harca nem Isten ellen, hanem Istenért folyik – mivel nem érti, ami történt vele, ez még inkább oda hajtja őt az Úrhoz.

„Meddig beszélsz ilyeneket, meddig lesz heves szél szádnak beszéde?” Most is az derül ki, hogy a jószándékú barátból ítélkező ellenfél lesz, mert Bildád is kioktatja, és közben észre sem veszi, mennyire fölényes, mennyire sebez, mennyire igazságtalan. Mert üres beszédnek tekinti Jób panaszát, nem érzékeli a fájdalmát, ítélkezik és vádaskodik. Bizony, az empátia, az együttérzés hiánya nagyon sok kárt tehet a másokban. *„Ha fiaid vétkeztek ellene, hibájukért fizetett meg nekik”* – hibáztatja Bildád Jób gyermekeit is, erősködik, hogy igaza van Istennek, amiért az történt, ami történt, a bűnt büntetés követi. Emberi bölcsessége szerint Isten ok nélkül nem bánt, oka van a bajnak: vétkeztek, azért jártak így a fiai, Isten megfizetett nekik. Gondoljunk csak bele, ezt hallani egy gyászoló apának! Ez még akkor sem építő és nem helyénvaló, ha igaz is lenne. Minimális tapintat sem található ebben a baráti hozzáállásban!

Azonban Bildádnak sincs sok hivatkozási alapja állításai alátámasztására, ezért ő szerényen az atyákra, a korábbi nemzedékekre hivatkozik. Bizony, a második barát megszólalása nem vitte Jóbót közelebb a keresett válaszhoz, ellenkezőleg. De vajon – ha ki nem mondva is – nem így gondolkodunk-e sokszor egy-egy betegségről, tragédiáról, hogy az Isten büntetése az illető életében?

Kedves Testvéreim, miután megszívleltük az elrettentő példát, hogy ne így, tekintsünk most el egy kissé a történet összefüggésétől. Próbáljuk követni azt a gondolatmenetet, amit Bildád képvisel, lássuk meg azokat az alapvető tényeket, amelyek igaznak vehetők, ha nem is éppen Jób helyzetére: Tanácsos és üdvös dolog Isten keresni, mert az Őt keresőnek engedi magát megtalálni (5-7.v.), helyreállítja azt, ami elromlott. Akik elfeledkeznek Istenről, a maguk útján nem boldogulnak, *az elvetemültek reménysége elvész. (Péld 10,28)* Mint a fű, elszárad, nincs alapja. *„bizodalmuk olyan, mint a pókháló”* (14.v.). Vagyis nem lehet rá támaszkodni, mert nem tart meg. Áldás, hosszú élet nem jellemző rájuk. Viszont *„nem veti meg Isten a feddhetlent”*(20.v.), aki arra törekszik, hogy Isten akaratát, jókedvét keresse. Lehet vele kapcsolatba kerülni, Hozzá közel lenni, az Ő megbecsülését élvezni – annak, akinek életében hangsúlyt kap az Ő akaratának cselekvése és teljesítése.

Az, amivel Bildád a beszédét zárja, visszatekintve ide a történet végéről, egyfajta próféciaának is tekinthető, amikor azzal biztatja Jóbót, hogy *„megtölti még szádat nevetéssel, és ajkaidat ujjongással”*(21.v.). Igaz, Bildád szájából ez inkább az ő bölcsességét igazoló kegyes szófordulat volt, amit megtanult és elmondott. Ahogyan mi is szoktunk „üres frázisokat” hangsúlyozni. Igazságnak hangzik, de csak úgy mondjuk, hogy igazoljuk vele gondolataink, beszédünk helyességét, vagy pedig emberi vágyainkat, kívánságainkat öntjük bele ilyen biztatásokba. De Isten szaván fogja Bildádot (bár ő igazából ezt nem is gondolta így), hiszen valóban ez teljesedik majd be, csak nem úgy, ahogyan azt Bildád tanácsolja és gondolja. Hanem úgy, hogy közben Isten belép a történetbe és helyre teszi a dolgokat, megújítja kapcsolatát Jóbbal is. Mert a változás, a helyreállítás úgy történik meg, hogy az Úr cselekszik. És akkor nyilvánvaló lesz, hogy nem a jólét az Istentől jövő áldás jele, hanem a Tőle és Benne való békesség.

Újszövetségi igeszakasz: Filippi 4,10-23

[10](#) Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok. [11](#) Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. [12](#) Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködésbe és nélkülözésbe egyaránt. [13](#) Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem. [14](#) Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban. [15](#) Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Makedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem vállalt velem közösséget, csak ti egyedül, [16](#) mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. [17](#) Nem mintha az ajándékot kívánám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra. [18](#) Átvettem mindent, és bővelkedem. Megvan mindenem, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött jó illatú, kedves, Istennek

tetsző áldozatként. [19](#) Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban. [20](#) A dicsőség pedig Istenünké és Atyánké örökkön-örökké. Ámen. [21](#) Köszöntetek minden szentet Krisztus Jézusban! Köszöntenek titeket a velem levő testvérek. [22](#) Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók. [23](#) A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Kedves Testvéreim,

A filippi-levél záró szakasza ez. Ebből tudjuk meg, hogy a levélírás egyik indítéka megköszönni a filippiek adományát, amit az apostolnak küldtek. Hálás érte, értékeli, mert a hálás szeretetet és ragaszkodást érzi benne. Mindig jó felismernünk mások szeretetében, ha terheinket együtt hordozzák velünk. Az a „*vége felbuzdultatok a velem való törődésre*” nem szemrehányást jelent, hanem inkább imameghallgatást, ahogyan kérhette értük az Úr Jézust, mert ebben látja élő szeretetüket. Hiszen közösséget vállaltak az evangéliummal az első naptól fogva (1,5). Inkább szinte mentegeti őket, hogy csak most tették ezt meg, de korábban nem volt rá alkalmuk. Milyen tapintatos is az apostol! És nyilvánvalóvá teszi azt is, hogy nem az adományokban bízunk, hanem az ő gondoskodó Urában.

Aki megtanította őt, hogy egyedül csak Tőle függjön és beérje Vele minden körülmények között. „*Megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni...*” Hatalmas vallomás ez ahhoz képest, hogy mi esetleg annyit merünk kijelenteni, hogy *tanuljuk* vagy *tanulgatjuk* a megelégedést... Pál megtanulta. Tudja. Ő nem a külső körülményektől függ, egyedül Krisztustól. Ezért vallhatja: „*Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.*” Mennyire szeretjük ezt az ígét, olyan jó belekapaszkodni, biztatni vele magunkat vagy másokat, azonban jó lenne ennek az emberi feltételét is gyakorolni, hogy valóban az Úr Jézus Krisztus legyen az a kiapadhatatlan erőforrása az életünknek – vagyis tudni elfogadni azt, ami van, az Ő kezéből. Mindig Őrá tekintünk, ne a körülményekre.

Emlékezik Pál apostol a filippiekkel való bensőséges kapcsolatára, ami abban is megnyilvánult, hogy egyedül tőlük el tudott fogadni anyagi természetű segítséget. Mi is úgy vagyunk ezzel, hogy nem jó bárkitől elfogadni segítséget, csak ha tudjuk, hogy annak nem lesz valamilyen visszhangja, mivel tiszta szívből, igaz szándékkal, önzetlenül adja, kölcsönös ragaszkodás alapján. „*Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra*” Az ajándéknál fontosabb az ajándékozó, ő érdekel engem igazán. Jó lenne ez nekünk is így gyakorolni. És a „*mindent mit adtál, Krisztus visszaad*” (397,4 ill. Ef 6,8) nem egy könnyelhető üzleti tétel az életünkben, hanem az a bizonyosság, hogy nem szegényedik meg az, aki az Úrnak ad, sőt, egyre gazdagabb lesz Általa.

Milyen nagy dolog a börtönből ezt írni: „*Átvettem mindent és bővelkedem*”. Milyen jó lehet ezt a filippieknek olvasni! Küldeményük Istennek tetsző illat, áldozat Pál szemében. Nem a feleslegükből adtak, de nem fognak nélkülözni. Isten pótolja a

szükségeiket és gondoskodik róluk. Mégpedig az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen Jézus Krisztusban. Mert amit Pálnak küldtek, az Úr Jézusnak adták. Ő kezeli és így áldja meg a mi adományainkat is, amit országa építésére, az evangélium terjesztésére szánunk.

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük Pál apostol egész életének bizonyágtételét arról, hogy aki az életét Neked átadja és szolgálatodba állítja, az Benned, Veled olyan bőséget tapasztal, aminek örömét semmi nem veheti el. Köszönjük, hogy lehet tanulni a bővelkedés és szűkölködés titkát, és vannak fontosabb szempontok is, mint a földi értékek. Bárcsak meggyőződésünk lenne: *Csak Te kellesz én Uram, s benned mindent meglelek* (300,3) – és tényleg vallanánk és élnénk, hogy Benned minden a miénk.

Bocsásd meg, hogy mi legtöbbször mindent a körülményeknek rendelünk alá. A rossz körülmények kedvünket szegik, elbizonytalanítanak és elhajtának minket a közeledből. Erőnk is elfogy és azt, hogy *mindenre van erőm Krisztusban...* sokszor nagyon erőtlenül mondogatjuk. Kérünk, könyörülj azért rajtunk, emelj föl elesettségünkből, hogy újra átéljük szabadításod örömét és azt, hogy „rajtad kívül nincs, ami jó nekem” (Zs 16,2).

Most is eléd hozzuk a legelesettebbeket: A betegeket, szenvedőket, haldoklókat, gyászolókat, elhagyottakat, megterhelteket, csalódottakat, becsapottakat, kifosztottakat, és sorolhatnánk, mennyi áldozata van az emberi bűnnek, mennyi a nyomorúság közöttünk. Könyörülj Urunk, különösen is add magadat megtapasztalni azoknak, akik Hozzád kiáltanak. Olyan jó, hogy Te sokkal megértőbb és szeretőbb vagy, mint mi, ítélkező emberek! Olyan jó, hogy élénk tárod a golgotai kereszt üzenetét és hívását és a legvalószínűtlenebb helyeken is vannak hűséges követőid. Áldd meg gyermekeidet szerte a világban, akik akaratod szerint szolgálnak Téged. Ragyogjon az evangélium tiszta üzenete, és leplezze le azt, ami hamis, csak evangéliumszerű, de az Élet Igéje. Kérünk elhívott, odaszánt életű misszionáriusokért. Áldd meg szolgálatukat. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel! *Ámen*

Záró ének: 397. dicséret – *Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed...*

PÁL

(1Korintus 1:1-2, 2Korintus 11:23-32)

...S ha százszor ostoroznak
és százszor megköveznek,
tömlöc mélyébe dobnak,
zúgó tengerbe vetnek,
ha reámrontó latrok
mindenem elrabolják,
testemen korbács csattog,
asztalomon csak morzsák,
ha szomjan eped ajkam
s kemény fagyban didergek,
ha rongy a ruha rajtam,
s árulók arculvernek,
ha váram tönkre rontják
s mardosó bánat epeszt,
ha botrány és bolondság
is mindenütt a kereszt:

nem küldtettem, hogy egyébért fussak,
nem végeztem, hogy egyébről tudjak,
mint akiről ajkam egyedül szól:
Mint megfeszített Jézus Krisztusomról!

Siklós József